

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 287/2025
14.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Јелице Бојанић Керкез, Марине Милановић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., коју заступају пуномоћници Марко Радојковић и Андријана Ђинђић, адвокати из ..., против туженог Дома здравља „Др Сава Станојевић“ Трстеник, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против става један изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1787/24 од 02.10.2024. године, у седници већа одржаној 14.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиле изјављена против става један изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1787/24 од 02.10.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против става један изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1787/24 од 02.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику П1 12/24 од 17.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете услед умањења зараде испод минималне зараде, за период од маја 2018. године закључно са фебруаром 2022. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 99.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1787/24 од 02.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Трстенику П1 12/24 од 17.07.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде у односу на став први изреке, тужила је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20,10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). У ставу 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиле, јер у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање права запослених у јавним службама на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом правном питању Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 05.07.2022. године усвојио став према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава (којој категорији запослених припада тужила), остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Како је пресудама нижестепених судова одлучено о захтеву тужиле за накнаду штете услед умањења зараде испод минималне зараде за износ трошкова топлог obroка и регреса за коришћење годишњег одмора у складу са усаглашеном судском праксом, прихватање одлучивања о ревизији тужила као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба тужиле у овом спору поднета је 02.06.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиле није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**